

Український ФУТБОЛ

Засновано в БЕРЕЗНІ 1991 року

Середа, 14 жовтня 2009 року • № 151 (2250) • Ціна вільна

З перших уст

Олексій МИХАЙЛИЧЕНКО:

В АНДОРРІ ЛЕГКИХ МАТЧІВ НЕ БУВАЄ

АНДОРРА — УКРАЇНА

14 жовтня. 18.30. Андорра-ла-Велья. Стадіон "Комуналь"

Пряма трансляція на каналі ТРК "Україна".

Напередодні останнього матчу відбіркового турніру до чемпіонату світу, де й вирішиться доля збірної України на право участі в матчах плей-офф, головний тренер команди Олексій Михайличенко провів прес-конференцію.

— Дуже важливо, що ми обіграли англійців. В останній грі все залежатиме від нас. Нині ми вимагаємо від хлопців усвідомити всю важливість останнього поєдинку, який розпочнеться за рахунку 0:0, що не влаштовує нас.

У останньому матчі було витрачено дуже багато нервових і фізичних сил. Тому, зрозуміло, що найголовніше нині — швидше відійти від цієї гри, відновитися. Можливо, з „фізикою" трохи легше впоратися, але в психологічному плані все набагато складніше.

Не обійшлося і без кадрових втрат. Тимощук змушений пропустити гру через перебір жовтих карток. Крім того, розташування команди залишив Андрій Воронін — у нього рецидив травми.

За його словами, він не готовий грати на сто відсотків. Якщо так, то немає сенсу й виходити на поле. Решта хлопців у строю, нормально почуваються та тренуються.

Шлях до Андорри буде непростим. Далеко й незручно добиратися до цієї країни. До того ж, нас чекає великий перепад температури: якщо в Барселоні буде близько 19-20-ти градусів, то в Андоррі обіцяють лише 2-3 градуси вище нуля. Найголовніше, щоб до матчу з Андоррою ми підійшли як до найважливішої гри на сьогоднішній день, яка все розставить на свої місця.

— Шевченко й надалі битиме пенальті?

— Не думаю, що через один промах потрібно ставити під сумнів його навички при виконанні одинадцятиметрових ударів. До того ж, хлопці самі вирішуватимуть, кому підходити до м'яча. Адже дуже важливо, як ти себе почуваєш у мить, коли потрібно пробивати пенальті, впевнений ти в собі чи ні. Звичайно, якщо Андрій втратив впевненість, то, гадаю, у нас знайдуться гравці, котрі зможуть його замінити. Але я вважаю, що нині не варто говорити про якусь категоричність — напевно, немає такого футболіста, який би реалізовував абсолютно всі пенальті.

— Нині, коли матч із Англією вже в минулому, можете сказати, що ваші підопічні справді вірили в те, що їм під силу здобути перемогу в цьому поєдинку?

— Віра в себе, в партнера, в команду завжди лежить в основі. А коли в матчах з колективами такого рівня, як збірна Англії, хлопці виявляють своє уміння — це і є каталізатором впевненості. У таких позаштатних матчах потрібно бути дуже впевненим у собі, щоб проявити все те, що ти можеш. Тому я думаю, що матч із Англією — це колосальний досвід і для команди в цілому, і для кожного гравця окремо. Так, дехто вже не раз грав на такому рівні — це й Шевченко, й Тимощук, інші, але для багатьох молодих хлопців це дорогоцінний досвід. І я думаю, що він додасть їм упевненості у власних силах.

— Багато гравців вашої команди "висить" на картці, й у разі отримання попередження в поєдинку з Андоррою, змушені будуть пропустити наступний матч. Чи будете ви це враховувати при визначенні складу на гру?

— Звичайно ж, це важливий аспект. Але склад ми підбиратимемо винятково виходячи з того, що в Андоррі нам потрібна перемога. Я вважаю, це не той випадок, коли можна дати відпочити тому або іншому футболісту — завдання ще не виконане. До того ж, в Андоррі легких матчів не буває. Англійці зуміли там забити лише в другому таймі, хорвати насилу заштовхнули два м'ячі — ця гра була дуже складною! Та ж збірна Росії не змогла зіграти з Андоррою впевнено, забивши лише один м'яч. До того ж, в тому поєдинку був вилучений Аршавін. Це зайвий раз говорить про характер гри. Та й в нашому київському матчі зі збірною Андорри ви бачили приблизно те, що чекає нас у візитному поєдинку. У нас в суперниках команда, яка в кожній грі отримує по кілька попереджень. Це свідчить про те, що недолік майстерності Андорра компенсує відчайдушною боротьбою за кожен м'яч. Тому наразі не доводиться говорити про відпочинок для того чи іншого гравця. Потрібно дуже серйозно підходити до цієї зустрічі. Останній крок зробимо впевнено!

— За словами одного з гравців збірної України, після матчу з англійцями ви сказали команді: "Молодці, хлопці, але цю гру краще забути"...

— Я сказав трохи не так. Гру, безумовно, потрібно вивчати, розбирати, аналізувати. Але я хотів сказати хлопцям, що ті емоції, які приніс матч з англійцями, треба відкинути й зосередитися на грі зі збірною Андорри. У нас лише три дні на підготовку, тому ми не можемо дозволити собі такої розкоші, як смакування перемоги над англійцями впродовж кількох днів.

— Коли збірна України востанне грала в Андоррі, гравці нашої команди скаржилися на те, що поле там менше стандартних розмірів, а трава — мало не до колін. За минулі роки ситуація змінилася?

— Поле там справді коротке. А що змінилося за минулі роки, побачимо, коли прибудемо на місце. За тією інформацією, яку ми маємо в своєму розпорядженні, поле там яким було, таким і залишилося. Крім того, потрібно враховувати, що в день гри прогнозується сильний вітер.

— Ви згодні з принципом розсіювання команд на два кошики при проведенні жеребкування стикових матчів ЧС-2010?

— Ви знаєте, я на це якось і не звертав увагу. Коли ухвалено рішення, то який сенс розглядати інші варіанти? І навіть якщо б ми обіграли збірну Туреччину в недавньому товариському матчі, наше становище в плані "посіву" не змінилося б.

Юрій ГРОМОВ.

СТАНОВИЩЕ КОМАНД

	І	В	Н	П	М	О
1. АНГЛІЯ	9	8	0	1	31-6	24
2. Україна	*9*	*5*	*3*	*1*	*15-6*	*18*
3. Хорватія	9	5	2	2	17-12	17
4. Білорусь	9	4	1	4	19-11	13
5. Казахстан	9	2	0	7	10-27	6
6. Андорра	9	0	0	9	3-33	0

14 жовтня — середа

Англія — Білорусь

Андорра — УКРАЇНА

Казахстан — Хорватія

Таврія

Антон МОНАХОВ:

ЗА РЕЗУЛЬТАТ В АНДОРРІ Я СПОКІЙНИЙ

Перед завершальними матчами відбору до чемпіонату світу-2010 у поле зору тренерського штабу збірної України потрапив стовп оборони "Таврії" Антон Монахов. Наставник нашої національної команди Олексій Михайличенко навіть спеціально прилітав до Симферополя, щоб спостерігати за грою високорослого захисника кримчан у поєдинку з "Металістом". Діями Монахова Олексій Олександрович залишився задоволений, проте в списку запрошених на матчі з Англією та Андоррою його немає.

— Жодних образ на тренерський штаб збірної, — коментує ситуацію Антон. — У вирішальних поєдинках Михайличенко зробив ставку на гравців, які йому добре знайомі, що у результаті себе й виправдало. Що стосується мене особисто, сподіваюся, шанс дебютувати в збірній мені ще надасться.

— Які в цілому враження від матчу Україна — Англія?

— Наша збірна грала на результат і, найголовніше, — добилася його. Звичайно ж, на перебіг поєдинку вплинуло раннє вилучення англійського воротаря. Але, все одно, дії наших хлопців мені сподобалися: практично всі зіграли добре.

— У тому числі й молоді захисники-дебютанти Євген Хачеріді та Ярослав Ракицький?

— Безумовно! Хлопці не знітилися перед іменитими опонентами — практично безпомилково відпрацювали в обороні, а Ракицькому ще й сил долучатися до атаки вистачало.

— З партнерами по "Таврії" вже обговорювали гру нашої збірної?

— Так, звичайно. Всі задоволені результатом. Навіть іноземці — особливо серби *(сміється)*. Але дуже засмучений хорват Саша Джуричич — збірна його країни на чемпіонат світу тепер точно не поїде.

— Ви так упевнені в перемозі нашої збірної над Андоррою?

— Не сумніваюся, що жодної недооцінки суперника з боку нашої збірної і близько не буде. Отже, за результат в Андоррі я спокійний.

— Після матчу з "Зорею" Сергій Пучков надав команді чотири вихідних дні. Як їх провели?

— Як і більшість хлопців, приділив увагу сім'ї — це, певно, найкращий відпочинок.

— Ще зовсім недавно оборона вважалася найпроблемнішою лінією "Таврії", але вже чотири матчі поспіль в чемпіонаті команда грає "на нуль".

— Нічого дивного в цьому немає, адже й голевих моментів біля наших воріт виникає значно менше. Це, до речі, заслуга всієї команди: незважаючи на нашу атакуючу схему, подеколи в обороні відпрацьовують навіть нападники.

— Як оцінюєте дії Дмитра Стійка, що змінив в "рамці" травмованого Максима Старцева?

— А як можна оцінити дії голкіпера, що не пропустив жодного м'яча в чотирьох матчах?! Діма досить упевнено грає. Хоча, повторюся, наша "суха" серія — результат злагоджених дій в обороні всієї команди.

— Проте інша "засуха", в атаці, вас навряд чи може радувати: три матчі в чемпіонаті "Таврія" — без перемог.

— Голевих моментів у кожному з цих трьох поєдинків ми створили достатньо, адже недарма воротарі наших суперників незмінно визнавалися кращими в турах.

— Щоб перервати голеву "засуху", в найближчому матчі "Таврії" необхідно буде засмутити одного з найдосвідченіших вітчизняних кіперів — Віталія Реву з "Арсеналу".

— Крім Реви, у складі "канонірів" немало кваліфікованих виконавців — і в обороні, і в лінії атаки. Може, не все у киян в останніх матчах виходило, але все одно команда в них добротна. Тим приємніше буде її обіграти *(всміхається)*.

— За рахунок чого це можна зробити?

— Потрібно повністю виконати тренерську установку на гру. Ну й, звичайно ж, реалізувати хоч би частину своїх голевих моментів.

Борис ЛЕВІН.

Ворскла

Денис КУЛАКОВ:

МИ ГРАЄМО НЕ ТАК ВЖЕ Й ПОГАНО

Останнім часом полтавська "Ворскла" не демонструє очікуваних результатів. Чотири матчі без забитих м'ячів (хоча в трьох із них також без пропущених) – і вболівальники вже починають висловлювати своє невдоволення. Один з лідерів команди Денис Кулаков просить фанів набратися терпіння.

— Денисе, чому ж не складається з результатами останнім часом?

— Все просто — спад. У кожній грі набираємо достатню кількість техніко-тактичних дій, але в атаці нам бракує то останнього пасу, то удару. Три гри вже "на нуль", і це, в принципі, непогано. Але з такими командами, як "Кривбас" і "Чорноморець", грати складніше, ніж з лідерами. Адже вони закриваються у себе в штрафній, мінімізуючи шанси на маневр в атаці.

— Іноді здається, що не завадило б брати ініціативу на себе. Ти себе не картаєш за це?

— Так, буває. І батько лається із цього приводу. Хочеться більше грати на команду. Думаю, що такі ігри — хороший привід переглянути десь свої погляди. Замало ми все ж таки б'ємо по воротах. Не намагатимешся бити — не заб'єш ніколи. Правило просте.

— А що з реалізацією стандартних положень, кутовими?..

— У нас, коли все йшло нормально, могли з двох-трьох моментів вичавити максимум. Забивали гол, і тоді суперника вже "не відпускали". Для нашої команди, вважаю, забити першими — це вже десять відсотків того, що гра закінчиться на користь "Ворскли". Ну не йде зараз, що вдієш. Хочеться, щоб уболівальники підтримали й зрозуміли нас у цей важкий період. Так неприємно йти з поля під свист, коли ти знаєш, що не пошкодував ні крапельки сил для того, щоб досягти позитивного результату.

— Як вважаєш, роль фарту у футболі велика?

— Безумовно! Без нього нікуди. Ось в матчі з "Іллічівцем", наприклад, Деспотовський пробив, влучив у стійку, а якби декілька міліметрів ліворуч, то бути б голу і, відповідно, перемозі, адже там ми теж контролювали гру, особливо в другому таймі.

— "Ворскла" високо підняла планку, збільшивши вимоги до себе. У тренувальному процесі щось змінюється?

— Та ні, все, як і раніше. У Миколи Петровича збоїв у тренуваннях бути не може, повірте. Цей тренер завжди знає, як взяти максимум. Нам просто необхідно виграти, щоб відчути упевненість, один другий матч, і все піде. Знаю, що в останніх трьох іграх від нас чекали максимальної кількості очок, але що поробиш.

— Микола Петрович нарікав на те, що емоційний запас, який був у команди, починаючи з успіхів у Кубку України, далі в іграх Суперкубка країни, поєдинках Ліги Європи, вичерпався.

— З цим згоден. Емоції дуже багато означають, коли виходиш на гру. При переповнених трибунах з особливим ажіотажем довкола матчу завжди якась невідома сила, немов підштовхує тебе вперед. Хочеться, щоб люди любили футбол, не тільки вболіваючи за "Шахтар", "Динамо" або "Бенфіку". Ми кожен матч граємо для уболівальників.

— Що потрібно змінити в подальших іграх, щоб команда заграла в свій, звичний, "смачний" футбол?

— Не сіпатися з боку в бік. Я не думаю, що ми так уже погано граємо. Зараз перерва в чемпіонаті на час ігор збірних. Перед донецьким "Металургом" поговоримо й зробимо, сподіваюся, правильні висновки для себе. Хочеться показати фанам хороший футбол. Переконаний, що команди верхньої частини турнірної таблиці на нічию грати не будуть, а тільки на перемогу. Відповідно, не закриватимуться в обороні, і у нас з'явиться більше можливостей для атак.

Артем ЛОБАНОВ.

Новини

КАРПАТИ

На львівському стадіоні "Україна" в неділю 11 жовтня "Карпати" у прохолодну дощову погоду, заповнюючи перерву в чемпіонаті, з рахунком 2:0 перемогли "Олімпію" (Бельци), яка посідає 3-е місце у чемпіонаті Молдови.

КАРПАТИ (ЛЬВІВ) — "ОЛІМПІЯ" (Бельци, Молдова) — 2:0 (1:0).

Карпати" : Мартищук (Тлумак, 46), Петрівський (Луцик, 67), Є. Тарасенко (Мілошевич, 46), Тубич (Гурський, 57), Ощипко (Сагайдак, 62), Куцяба (Худоб'як, 46), А. Ткачук (Федецький, 46), Бідловський (Мартинюк, 46), Батиста (Кузнецов, 46), Кополовець (Гудима, 57), Гурулі (Кожанов, 46).

Голи: Батиста (32), Худоб'як (83).

Востаннє "Карпати" і команда з Бельців, яка тоді мала назву "Зоря", зустрічалися 4 листопада 1991 року у Львові в рамках останнього чемпіонату СРСР. Тоді з рахунком 4:1 перемогли львів'яни, діями яких керував Степан Юрчишин, нині працює на посаді спортивного директора львівського клубу.

А повертаючись до контрольного спарингу, зазначимо: у складі "зелено-білих" не були задіяні четверо збірників – Младен Кашчелан, Владе Лазаревський, Сергій Зеньов та Олег Голодюк. У складі гостей виділимо таких гравців, відомих українським уболівальникам, як-от Микола Збарах, Андрій Сосновський, Микола Глега та Володимир Дронь. У спарингу в складі "Олімпії" були задіяні троє нігерійців, американець Рубенс і росіянин Олег Шишкін, відомий за виступами у ЦСКА. Діями гостей керував один з їхніх тренерів Леонід Ткач, а головний тренер Ніколае Буня до Львова не прибув, бо був задіяний у таборі молдовської молодіжки.

Склад господарів у першому таймі був певною мірою експериментальним. На початку міжнародної гри, головним суддею якої, до речі, був арбітр ФІФА Шандор, серед господарів небезпечно атакували Андрій Ткачук і Михайло Кополовець.

До речі, в складі молдованів також був свій Андрій Ткачук. Вони відповіли підступним ударом нігерійця Адарамоли, проте Мартищук також був на місці. А в середині тайму Роша Батиста після пасу Неманьі Тубича з лінії штрафного пробив низом упритул з дальньою стійкою – 1:0. Могли збільшити рахунок Ткачук і Кополовець, але знову завершальним ударам бракувало влучності. У свою чергу, небезпечно пробивав у рамку воріт Сергій Грицук, але Мартищук знову розгадав намір суперника.

Під час перерви і в ході другого тайму склад "Карпат" повністю оновився. Могли відзначитись Артем Федецький, Ігор Худоб'як, проте надійно діяв у рамці воріт Збарах. Спричинив пожвавлення і удар Сергія Кузнецова, проте м'яч пролетів поруч зі стійкою.

І все ж наступна атака "Карпат" завершилась другим голом. Денис Кожанов з лівого краю атаки зробив передачу у воротарський майданчик, і Худоб'як, випередивши захисника, ногою пробив у дальній кут воріт. Згодом Кожанов забив і третій гол, але боковий арбітр зафіксував офсайд.

Юрій НАЗАРКЕВИЧ.

Чорноморець

Андрій БАЛЬ:

БАЛАШОВУ ЩЕ ПОТРІБНО БАГАТО ПРАЦЮВАТИ

Скориставшись тижневою паузою, одеський "Чорноморець" провів товариський матч 10 жовтня з молдовським клубом "Віїторул" з Оргєєва, який в національному чемпіонаті займає 10 місце. Майже місяць тому ці команди вже грали між собою в Одесі, й тоді "Чорноморець" переграв своїх суперників з рахунком 3:1. Цього разу "Чорноморець" здолав своїх суперників впевненіше – 4:0. До середини першого тайму гості ще стримували атаки "Чорноморця", проте після помилки в обороні захисників молдовського клубу Дмитро Гришко відкрив рахунок в матчі. А потім в кінці зустрічі Косирін після виходу один на один збільшив перевагу. Перед самим свистком на перерву Мокану, скориставшись помилкою Шандрука і Ширяєва, скоротив розрив в рахунку, але лайнсмен зафіксував офсайд у гравця "Віїторула". У другому таймі вболівальники "Чорноморця" побачили ще два голи, авторами яких стали Райчевич і Белецький, які вийшли на заміну.

Чорноморець: *Ширяєв (Паст, 46), Гришко (Бочкур, 46), Ващук (Бідний, 46), Шандрук (Райчевич, 46), Федорів, Бондаренко (Васкес, 46), Бідненко, Левига (В. Мельник, 46), Ребенок (Белецький, 46), Косирін, Діденко (Балашов, 46).*

Після матчу інтерв'ю дав головний тренер "Чорноморця" Андрій Баль:

— Особливої мети ми сьогодні перед собою не ставили. Це був тренувальний матч, в якому ми перевіряли деякі ігрові зв'язки. Після хвороби повернувся на поле Косирін, також грав Бідненко. Для мене з'явилася можливість протестувати нових гравців. На розминці перед другим таймом "зламався" Бабич, є проблеми зі здоров'ям у Пінедо.

— Бідненко в першому таймі грав на місці півзахисника, а в другому на місті оборонця...

— Бідненко повинен був весь матч грати на позиції опорного півзахисника, але через травму Бабича, після перерви, перейшов в центр оборони.

— Впорався?

— В принципі, це одне і теж: грати захисника або півзахисника. Виконувати доводиться схожі функції. Думаю, для Руслана це не вперше. Важче було б йому перейти в напад.

— Чому не грав Руденко?

— Ви бачили, що сьогодні у наших воротарів особливої роботи не було. Тому ми звільнили Віталія від гри, і він провів насичене тренування під керівництвом Юрія Роменського. Руденко отримав навантаження навіть більше, ніж випала голкіперам "Чорноморця" в матчі.

— Чи буде заявлений Бідненко за "Чорноморець"?

— Ми сподіваємося, що з дня на день отримаємо дозвіл на його участь в чемпіонаті України.

— Як ви оцінюєте дії новачків команди Федотова і Бочкура?

— Я не можу забрати весь молодіжний склад. Використовую окремих гравців. Сьогодні Бочкур добре провів контрольний матч. Буде далі працювати з основним складом.

— Чи підсилив гру в атаці Балашов?

— Балашову ще потрібно дуже багато працювати. Для того, щоб він виконував нам не бразильця, а гравця одеського "Чорноморця".

— Плануєте залучати когось з дубля?

— Щоб оцінити перспективи всіх гравців дубля, треба провести з ними, щонайменше, два повноцінні збори. "Висмикування" може комусь з гравців дубля тільки зашкодити. Пройдуть два повноцінні збори, тоді можна буде говорити про перспективу кожного гравця.

Сергій ЧАЙКА.

Металіст

Мирон МАРКЕВИЧ:

КОЛИ ЗАБИВ КОЕЛЬО — СИЛ РАДІТИ ВЖЕ НЕ БУЛО

Уже стало традицією, що за першої зручної нагоди наставник харківського "Металіста" Мирон Маркевич приїжджає до Львова. От і минулого тижня він був у рідному місті й погодився, як завжди, на інтерв'ю нашій газеті.

— Мироне Богдановичу, ви знову в рідних пенатах. Скучаєте?

— Де б не перебував, а за рідним містом та рідними завжди скучаю. А цього разу приїхав з вагомої і приємної причини, адже моїй мамі виповнилось 80 років. Усією родиною відзначили цю дату.

— Свого часу ви говорили, що мама хотіла бачити вас лікарем. Тепер вона не шкодує, що ви обрали інший шлях?

— Мабуть, ні. Адже я ріс в спортивній сім'ї і батько хотів бачити мене у футболі. Тож більше виконав бажання тата.

— В останньому турі ваші підопічні добряче попсували вам нерви. Чи очікували такої важкої гри з криворізьким "Кривбасом"?

— А які матчі легкі? На нас усі команди налаштовуються по-особливому і більшість з них грає від оборони. Так і в матчі з "Кривбасом" — ми атакували, а суперники оборонялися. Тому пробити таку оборону дуже важко, а мої підопічні ще й хотіли м'яч завести у ворота.

— Але перемогу приніс дивовижний гол Жажі Коельо!

— Коли він підходив до м'яча і розганяв усіх партнерів по команді, то я знав — битиме. Відверто, навіть подумав, що краще робити навіс. Та коли м'яч затріпотів у воротах, уже не було сил радіти.

— У міжсезонні ви запросили таких гравців, як Єременко та Бурхард. Багато фахівців говорили, що вони, однозначно, гратимуть в основному складі, але ситуація — цілком протилежна...

— Однозначно, що обидва гравці уміють грати й це вони уже не раз доводили. Та, мабуть, потрібний час, щоб вони набрали фізичних кондицій і повністю влились у командну гру. Сподіваюсь, що взимку вони пройдуть повноцінні тренувальні збори і вже не виникатиме жодних питань, чому вони на лаві запасних.

— Не радує своєю грою і забитими м'ячами Девич?

— У кожного футболіста бувають білі та чорні періоди. Я не можу сказати, що Марко знизив до себе тренувальні вимоги, але щось у нього не складається. Та маю надію, що все буде добре.

— Які враження від реконструйованого стадіону?

— По-перше, таким стадіоном можна пишатися, і в цьому, без перебільшення, заслуга нашого президента. Якщо пригадати колишню арену і подивитися на нинішню, то вони зовсім різні. По-друге, для глядачів створені прекрасні умови, щоб підтримувати нашу команду. І, по-третє, на новій арені неперевершена акустика.

— На матчі з "Кривбасом" вашу команду прийшли підтримати понад двадцять тисяч уболівальників. Це було для вас особисто несподіваним?

— Отже, ми даємо нашим уболівальникам саме те, що вони хочуть бачити. А така кількість глядачів на матчі з аутсайдером говорить про те, що в клубі ведеться правильна робота і уболівальник йде на гру, щоб отримати задоволення і добре провести час.

— Перебуваючи у Львові, чи мали нагоду побувати на грі "Карпати" – "Закарпаття"?

— Не був на грі, а бачив лише по телебаченню завершення матчу. Такі ігри завжди проходять у важкій боротьбі. Добре, що львів'янам поталанило забити на останній хвилині.

— Ваші враження від матчу Україна – Англія?

— Головне, є результат. Перемога над англійцями — це престиж для нашого футболу. Хотілося, щоб наша збірна потрапила на світовий форум.

— Ви у це вірите?

— У футболі все можливе. Наша збірна довела, що можна перемагати найкращі збірні світу. Тому вірю, що нам до снаги бути учасниками фінальної частини мундіалю 2010 року.

— Чому гравці "Металіста" перестали потрапляти до збірної?

— Це питання до наставника команди. Мабуть, сьогодні наші гравці не входять в його обойму і це право Олексія Михайличенка, адже за результат питатимуть саме його. Але ми маємо своїх представників у "молодіжці".

— Наступним суперником "Металіста" буде маріупольський "Іллічівець". Як проходить підготовка до цієї гри?

— Після останньої зустрічі команда декілька днів перепочивала. А до чергового матчу готуємось на своїй базі за планом і також плануємо провести товариський матч. Крім цього, маємо запрошення відвідати харківський гольф-клуб і отримати майстер-клас у цій грі.

Павло ПИЛИПЧУК.

Шахтар

Мирча ЛУЧЕСКУ:

ГРАТИМУТЬ ТІ, ХТО ЗА ЗБІРНІ НЕ ГРАВ

Головний тренер гірників розповів офіційному сайту клубу про те, як воно — готуватися без захисників та про майбутній поєдинок із "Тулузою".

— Пане Луческу, як ви провели ці вихідні?

— Період, коли роз'їжджаються гравці, — це час, щоб відновитися ментально від тих стресів, які присутні під час ігор. Легше, звичайно, тим, хто грає в своїх збірних. Вони відразу перемикаються. А нам важче, тому що ми перебуваємо під постійним тиском — преси, телебачення. Я давно не був удома, практично з червня, тому дуже скучив за своїми рідними. Але це відчувалося тільки в перші два дні. На третій і четвертий всі думки були вже про футбол.

— Цього разу ви не проводите товариських матчів. Це тому що вся лінія захисту "Шахтаря" роз'їхалася по збірних чи з якоїсь іншої причини?

— Ми планували дві гри на цей період. Але коли я дізнався, що всіх наших захисників запросили в національні збірні, то відмовився від цих матчів. Грати нікому.

— Як ви плануєте підтримувати фізичні кондиції тих, хто залишився в Донецьку?

— Порівняно зі збірниками у них все-таки були три дні відпочинку. Тому їх потрібно було привести в колишній функціональний стан. Усе-таки футболісти, що не потрапляють в національні команди, мають якусь перевагу: у них є час спочатку відновитися, а потім заповнити цю паузу фізичною підготовкою. І психологічно тим, хто залишився тут, легше: адже збірники знову "під стресом". Ми ж, користуючись цим часом, прагнемо навантажувати, перш за все, бразильців, які будують свою гру на техніці. Така перерва дає змогу їм поліпшити свій функціональний стан. Вони цього більше потребують, особливо в плані адаптації до такого футболу, як український — силовий, потужний.

— Як справи у травмованих футболістів?

— Чижов і Леонардо почали бігову роботу. Інші поки нормально почуваються.

— Після цієї перерви буде серія напружених матчів. Ви плануєте задіювати всіх футболістів, а потім давати їм по черзі всім відпочити? Чи якось по-іншому?

— По-перше, потрібно подивитися, в якому стані повернуться збірники. Я вже говорив, що, за великим рахунком, всі наші захисники викликані. Подивимося: хто з них не братиме участі в матчах, тих і задіємо. Враховуючи перельоти, відстані й ігри, які вони проведуть, їм буде складно відразу відновитися. Тому ще подумаю над цим. А ті, хто грає в збірній України, перед матчем з "Тулузою", напевно, все-таки матимуть невелику паузу.

— Матч з "Карпатами" буде матчем помсти?

— Буде дуже складна гра. "Карпати" дуже добре розпочали новий чемпіонат, показують гарні результати. Навіть коли програли з великим рахунком "Дніпру", — ми ту гру аналізували. Адже вони пропустили два голи після стандартних положень і один з пенальті. Це амбітна молода команда, мотивована. У них є два чисті тижні на підготовку. Природно, нам в цьому плані набагато складніше. У нас же буде тільки один день на те, щоб разом потренуватися. Тому ми скрупульозно проаналізуємо стан наших гравців, які повернулися зі збірних, і, виходячи з цього, вирішило, хто братиме участь в матчі.

— А потім на "Шахтар" чекають зустрічі з "Тулузою" і "Динамо". Який з цих двох матчів ви вважаєте складнішими?

— Для мене не існує пріоритетів. Всі ігри будуть складними, особливо перший матч. Що стосується перемоги над "Тулузою", то це дасть нам право вважати себе такими, що практично вийшли з групи.

Володимир МУНТЯН:

ЧЕКАТИ ВІД ХЛОПЦІВ СТАБІЛЬНОСТІ ПОКИ НЕ ДОВОДИТЬСЯ

Під час матчів національних збірних у молодіжній першості виникла пауза. Про те, чим резервний склад "Динамо" займається під час невеликої перерви, ми поцікавилися у старшого тренера Володимира Мунтяна.

— Після матчу з "Арсеналом" група хлопців, які мали більше ігрової практики, отримала чотири дні перепочинку, інші відпочивали лише один день. 5 жовтня вони вже тренувалися, а 6-го провели контрольну гру з юнацькою збірною України 1991 року народження, яка закінчилася внічию — 1:1. До них також приєдналися Дієго Суарес та Теміле. 8 жовтня ми знову зібралися разом і почали підготовку до матчу з "Оболонню". У середу провели двосторонню гру, в четвер хлопці відпочивали, а з неділі починаємо традиційний тижневий цикл. Контрольних матчів більше не буде, тільки тренувальний процес за участю футболістів, які безпосередньо готуються до календарної гри.

— Подібні перерви не розхолоджують хлопців?

— Про те, пішла вона нам на користь чи ні, можна буде сказати тільки після матчу. Попередня тритижнева перерва була достатньо насиченою: ми провели три чи чотири контрольні гри. А цього разу я вирішив дати хлопцям трохи відпочити. Так само зробила й перша команда. Хоча у нас навантаження і підготовка дещо відрізняються, все ж таки, ми прагнемо дотримуватися подібного плану.

— Зараз молодь "Динамо" — на четвертому місці в турнірній таблиці. До кінця першого кола плануєте поліпшити позиції?

— Безумовно. Я сплю і бачу команду на першому місці. Сьогодні ми займаємо не свою позицію.

— Лідерство "Карпат", які поки йдуть без втрат, стало сюрпризом?

— Звичайно. Просто в них дуже хороший добір гравців і стабільний склад. Добре знаю їхніх хлопців 1988 року народження — Бідловського, Голодюка, Новака та інших. Свого часу я їх навіть запрошував до молодіжної збірної й можу сказати, що у цих хлопців є характер. Ну, нічого, будемо їх наздоганяти.

— На початку сезону до вас приєдналися хлопці з клубної академії: Сухоцький, Боровець, Прокипчук, Стретович. Який вони мають вигляд на тлі досвідченіших хлопців?

— Непогано. Стараються, прогресують. Хотілося б, звичайно, щоб вони це робили швидше і набули досвіду за віч *(всміхається)*. Але такого не буває.

— Дехто з вихованців академії у вас поки не грає: Адаменко, Лещенко, Рябушко. Вони чекають на свій шанс?

— Цим хлопцям навчання дається трохи важче. Потрібно більше терпіння й часу, щоб вони увійшли до нашої команди.

— Цього літа з "Динамо-2" до молодіжної команди було переведено Логінова. На відміну від другої команди, у вас він отримав стабільне місце у складі...

— Коли він у нас тільки з'явився, здавалося, що це перспективний футболіст. Але зараз йому теж важкувато, не все у нього виходить — то зліт, то падіння. Але цього можна очікувати практично від кожного. Хлопці ще зростають, і, очевидно, це в них вікове. Чекати від них стабільності поки не доводиться.

— Як проявляють себе хлопці, які з'явилися в команді трохи раніше, — Іванющенко, Дудченко, Пархоменко? Вони також не часто з'являються у складі...

— На жаль, Дудченко потрапляє під віковий ліміт. А решту намагаємося помалу залучати до ігор. Але всіх одразу поставити неможливо. Дуже важливо, щоб вони були в обоймі 18-20 футболістів, які в полі нашого зору. Коли нам надсилають футболістів із першої команди, виходить, що ті, кого ви назвали, не потрапляють до заявки, хоча тренуються і стараються. Розумію, їм прикро, але, що вдієш.

— Майже завжди в основі з'являються Макаренко, Пінчук, Менжега, Сокуренко. Це головні претенденти на перехід до першої команди?

— Щоб розраховувати на першу команду, вони вже зараз мають бути у полі зору головного тренера, а їм до цього далеко. Але якщо вони не реалізують себе в першій команді "Динамо", упевнений, будуть затребувані в українському футболі.

— В останніх турах вам допомагали Кравченко та Алієв. Як молоді хлопці почувалися з такими майстрами?

— Це нормальне явище. Я завжди їм кажу: "Коли такі футболісти — серед вас, це ідеальний варіант, щоб ви швидше вчилися, як потрібно грати, робити передачі, бити по воротах". Так само було, коли Чернат та Саблич з нами грали. Молодь дуже старається на тренуваннях, намагається все робити так, як їхні старші партнери.

— Два місяці тому у вас з'явився новий помічник — Сергій Ребров. Як вам працювати разом із ним, як його сприймають хлопці?

— Як тренер він проявляє себе чудово. Для хлопців Сергій — жива легенда, яку ще кілька років тому вони бачили на полі. Ми працюємо разом: Сергій може щось не тільки розповісти, але й показати на прикладі, а це дуже добре. У мене ж багатий життєвий і професійний досвід. Одне слово, наша співпраця в радість. Гадаю, і Сергію теж. Упевнений, він буде чудовим фахівцем, працюватиме на благо "Динамо" й усього українського футболу.

Світлана ПОЛЯКОВА.

ФУТБОЛ ДОНЕЦЬКОГО КРАЮ

У останніх номерах "Клубу шанувальників українського футболу" наводилися загальні відомості з приводу зародження шкіряного м'яча в головних вітчизняних містах і регіонах. Запропонований до уваги читача матеріал — продовження цієї теми: його автор концентрується на витоках появи народної гри на Донеччині. Ви маєте змогу ознайомитися з унікальною в плані історичних фактів інформацією.

Дивна річ: здавалося б XX сторіччя не таке вже й далеке, а скільки в нім таємниць і недомовок! Існування газет, журналів, кінохроніки мали б залишити для історії дати народження такого соціального явища як футбол, але, на жаль, це не завжди так. Свою роль зіграло й радянське суспільство — політична концепція запанувала на території великої країни, тому дослідники вважали своїм завданням будь-яке явище виводити з робітничого руху. І з'являлися розповіді про напівміфічні самодіяльні футбольні колективи робітників-пролетарів, які ніби й закладали спортивну славу того чи того краю колишнього СРСР.

До 60-70-х років минулого сторіччя були ще живі першопрохідці футбольних битв, але розповідали вони більше про те, як "гнобили" їх іноземці — фахівці іноземних концесій, заводів, фабрик і копалень. Хоч і звинувачувати їх було б неправильно: як питали — так і відповідали.

Уже на початку минулого сторіччя в такій достатньо глухій провінції, яким був Донецький край, футбол виділявся серед спортивних дисциплін наявністю всенародної любові представників усіх соціальних верств суспільства. Демократична гра вимагала певних витрат, але набагато менших, ніж, скажімо, велоспорт або лаун-теніс. До того ж, численні промислові підприємства, що інтенсивно розвиваються наприкінці XIX — початку XX століття, створювали футбольні поля й підтримували заводські команди, вирішуючи, тим самим, хоч би частково, проблему культурного проведення часу. Футбольні гуртки були створені в багатьох населених пунктах регіону.

У Дружківці вперше дізналися про футбол у 1901 році, коли на Торецькому селищі біля Будинку оборони вийшли іноземні фахівці на імпровізоване футбольне поле зі справжнім шкіряним м'ячем. До складу команд входили французи, бельгійці, німці, поляки.

Першими дивовижна гра захопила хлоп'ят. Незабаром команди були на кожній вулиці.

Коли відбувалися футбольні матчі між акціонерами-іноземцями, траплялося, в якоїсь команди не вистачало гравців. Тоді в команду запрошували пограти місцевих жителів, з тих самих хлоп'ят, що вже підросли, які проявили себе у вуличних іграх.

До 1910 року в селищі було обладнано два футбольні майданчики, один — на Торецькому селищі (у парі з велотреком). Футбольне поле було розташоване усередині самого велотреку. Саме там у 1910 році відбулася перша футбольна зустріч місцевої команди й команди іноземних фахівців.

Наступного року при заводі Донецького товариства, створеного французькими підприємцями, був організований гурток футболістів, що отримав назву "Кружок любителей футбольной игры" (КЛФИ). Організований початок дав змогу місцевій команді досягти успіхів уже наступного року, коли вона перемогла представників Краматорська й Макіївки. Як успіх місцеві уболівальники навіть визнали поразку від юзівських футболістів із гідним рахунком — 3:4.

У Костянтинівці футбол показали бельгійці — службовці місцевого скляного заводу. І тут незабаром, паралельно з матчами команд, основу яких складали іноземні службовці склохімічного й залізопрокатного заводів, проходили ігри "диких" команд робітничих селищ. У 1912 році в Костянтинівці був споруджений досить значний, як на ті часи, стадіон із трибуною для глядачів і обов'язковим велотреком. Вхід був платний, і багато місцевих жителів спостерігали за матчами з різноманітних будівель, розташованих поблизу "арени".

У березні 1913 року, за ініціативою бельгійських підданих, було створено Костянтинівське товариство "Спорт". У його правління входили бельгійці Франсуа Гомон, Гектор Вандер-Гейден, Ернест Ван Неотен, Юлій Посен, а також міщани А.Р. Бонакер і Я.М. Могилевський, купецький син І.Є. Набоков.

У Краматорську 1896 року на лівому березі невеликої річки Торець, що впадає в Сіверський Донець, було побудований найбільший на півдні Росії машинобудівний завод шахтного і підйомно-транспортного устаткування. Завод був власністю фірми "Фінцер і Гампер".

Перші футбольні команди були створені при заводському клубі "Казино". Серед перших гравців влітку 1909 року були німці: брати Лепник, брати Шенфельд, Фукс, Лібензон. Польщу представляли Лібіш (капітан), Веселовський, Палішевський, Врля, Зелинський, Губало, Смільге, Бернадський (син директора заводу). З чехів у першій футбольній команді грали: Новак, Полак, Заградник, Палешек. Росіяни й українці делегували Верхотурова (головний конструктор), Соколова, Саковича, Чумаченка, Овчинникова.

У 1912 році дві футбольні команди були юридично оформлені в самостійну організацію, під назвою "Спортивное общество Краматорска" (КСО). Його членами було близько сто осіб, для яких виготовили покриті емаллю значки — емблеми.

У тому ж 1912 році на правому березі річки Торець, поряд із садибою і фруктовим садом директора заводу, було почато будівництво спортивного парку. Він мав футбольне поле з хорошим трав'яним покриттям, бігову гареву доріжку на 400 метрів. Трибуни замінили довгі вузькі лави на 1500-2000 глядачів. Відкрито спортивний парк у 1913 році.

У робітниче середовище футбол став проникати на рубежі 1912—1913 років, а вже через рік настав день, коли команди службовців і робітників об'єдналися.

Артемівськ, на той час Бахмут, повітове місто, обзавівся футбольним гуртком у 1911 році завдяки якомусь А. Зуєву. Досить швидко вони досягли першої перемоги, переграючи команду "Винний склад" із рахунком — 3:1. Але засновник команди незабаром покинув не тільки її, а й місто. Гурток розпався, а відродився в 1912 році під назвою "Бахмутовский кружок любителей спорта" (БКЛС), а його футбольна дружина дістала назву "Спортинг". Упродовж сезону "Спортинг" грав із командами Костянтинівки й Слов'янська.

1913 року обзавівся командою "Унія". Досягненням було й те, що в об'єднаній команді був тренер-інженер А.Скрипченко. Пізніше він разом з іншими виступив засновником "Общества физического развития" (ОФР), статут якого був затверджений губернатором у 1914 році.

Якщо в Юзівку футбол привезли англійські інженери, то до Маріуполя він дістався завдяки матросам англійських вантажних кораблів, які заходили на початку XX століття до місцевого порту на березі Азовського моря. Поки кораблі завантажували донбаським вугіллям, англійці проводили футбольні зустрічі на орендованому ними велодромі, який розміщувався на місці нинішнього стадіону "Азовець".

У районі маріупольського торгового порту вже в 1902 році, існував стадіон, розташований за будівлею "Ілюзіону" (кінозал). Нині тут стадіон "Портовик" і кінотеатр "Буревісник". Будівництво спортивного майданчика, як і кінозалу, ініціювали іноземці.

Перша маріупольська команда була організована, ймовірно, на заводі "Нікополь" у 1907 році. Ініціатором був підрядчик Стефан Красовський, чех за національністю. Цікаво, що кістяк команди складали зовсім не іноземці. Збереглися імена братів Федорових і Алексеєнків, Шевцова, Попова, Бабушкіна. Команда зустрічалася з футболістами Одеси, Єкатеринослава, Харкова, Юзівки. Грали маріупольці й з футболістами Австро-Угорщини, Туреччини.

У 1910—1913 рр. маріупольці успішно грали в "Турнірах п'яти портових міст" — Бердянська, Таганрога, Керчі, Феодосії, Маріуполя.

Але постійним спаринг-партнером "Нікополя" стали футболісти заводу "Російський Провіданс" (підприємство належало бельгійській акціонерній компанії).

Футбол Горлівки почався з "диких" команд, матчі яких не були обмежені ні правилами, ні часом.

У 1911 році з "диких" в Горлівці була створена команда, і імена її футболістів дішли до нас: Торін (капітан), Солодовников, Сорокін, Любомиров, Калашников. Формою служили матроські тільники, черевики різних фасонів. Подією був приїзд з Юзівки слюсаря Мірошниченка, який привіз справжній футбольний м'яч. Спортсмени об'єднувалися на добровільних засадах, самі розплачувалися за підводу, яку наймали для виїзду у віддалені селища. На рахунку цієї команди була перемога над командою "Софіївка", у складі якої були іноземці, — 6:0. Приймали софіївців горлівчани на футбольному майданчику між очеретяними шляхами.

У 1914 році створюється справжня футбольна команда під назвою ФОГАЗ — "Футбольное общество горловского артиллерийского завода" (так свого часу називався машинобудівний завод). На підприємстві було обладнано футбольне поле, обнесене огорожею. ФОГАЗ досить успішно грав із бельгійськими й австрійськими спортсменами.

Місто Слов'янськ стало футбольним завдяки своєму курорту. Серед відпочивальників із Москви, Петербурга були й футболісти. У вихідні дні вони влаштовували товариські матчі. Згідно з публікаціями в газеті "Вісник Слов'янських мінеральних вод" перший офіційний футбольний матч був у цьому місті в 1910 році: грали збірні Москви й Петербурга. Улюбленцем публіки з першої гри став петербурзький форвард П.Джунковський.

Характеризуючи появу футболу в Донецькому краю, дослідники часто застосовують один штамп: "Перші згадки про футбольні команди Донбасу зустрічаються в російських спортивних журналах 1910-1914 років". І це повною мірою відповідає реаліям, — своїх газет в краю було мало, та й збереглися вони, пройшовши через горнило двох світових воєн, революції, громадянської війни, вкрай погано. Погано збереглися архіви, а спогади свідків, унаслідок вже згаданої суспільно-політичної концепції, були не завжди об'єктивні.

Р.Мармазов, який серйозно вивчав народження футболу в Юзівці (Донецьку), в основному робив ставку на публікації в російських спортивних журналах. І мав рацію. У цих публікаціях давалася об'єктивна оцінка розвитку гри, але не факт що появу футболу в Юзівці треба пов'язувати з появою публікацій.

Футбольна команда Юзівки 1908 р. Зліва праворуч: Джеймс, Лаз, Гелеспі, Локс, Волошинов, Буткевич, Грищенко, Горбати, Амстронг, Гау, Мармазов, Атвуд, Ташейт, Вискін, Дорре, Масленников.

Відомо, що британці для розваги ще в 1897-му році проводили різні спортивні змагання для всіх охочих. Самі англійці свій вільний час проводили більш аристократично — грали в теніс, полювали. Крім того, масове захоплення велосипедним спортом підштовхнуло їх 1900 року побудувати в Юзівці велотрек (циклодром), який вважали найкращим на півдні Росії.

З викладеного вище можна припустити, що й на Юзівському циклодромі грали у футбол. Юзівське велосипедне товариство проіснувало до 1906 року, а сам циклодром — аж до 1912-го року. Потім його знесли й побудували на його місці футбольний майданчик, а, точніше, стадіон. Крім самого поля, на нім була влаштована бігова доріжка. Трибуни були обладнані довгими вузькими лавками по обидві сторони газону й уміщували до 2000 глядачів.

Те, що практично пропав інтерес до велоспорту, на мій погляд, було пов'язано з популярністю іншого виду спорту, — футболу.

Час зберіг для нас абсолютно достовірний доказ існування футболу в Юзівці ще до того часу, коли виникли перші згадки в газетах. Зверніть увагу на світлині — внизу.

На старому знімку, який ви бачите перед собою, видно групу осіб — 41 особа. Досить добре видно, що 27 з них одягнені в чисто футбольну форму — футболки, труси, гетри і взуття, що нагадує бутси. Воротарі (внизу, в центрі, і другий праворуч) мають наколінники (!). Придивившись уважніше, можна з упевненістю сказати, що на світлині — дві команди.

Перша — це команда Юзівського металургійного заводу. Її футболісти (а їх на знімку 16) в білих футболках, темних трусах і таких же гетрах, частина з них — у футболках і штанах (видно, це резервні гравці). Фотографія забезпечена написом — переліком всіх гравців цієї команди. Це Джеймс, Лаз, Гелеспі, Локс, Волошинов, Буткевич, Гриценко, Горбаті, Амстронг, Гау, Мармазов, Атвуд, Ташайт, Вискін, Дорре, Масленников.

Трохи важче з другою командою, в темних смугастих футболках, темних трусах і гетрах. Що це за колектив, хто грав у його складі — невідомо. Авторові вдалося знайти на фото 11 осіб у такій формі. П'ять із них — у звичайних робочих кашкетах (це не англійські кепі, як на невідомому, третьому, що стоїть, ліворуч). Не треба бути фахівцем, щоб визначити, що всі вони мають слов'янські риси обличчя, і навіть те, як вони стоять (невідомий, другий праворуч), видають у них місцевих жителів. Все це дає змогу припустити, що гравці в смугастих футболках представляли, найімовірніше, місцеву команду.

Це історичне фото зроблене на тлі заводського народного училища, біля якого, видно, розташовувався футбольний майданчик. До речі, збереглася частина цієї будівлі, що міститься на території трикотажної фабрики на початку вулиці Кобозєва.

Знімок, датований 1908 роком (без вказівки числа й місяця), і є на сьогоднішній день першим документальним підтвердженням гри у футбол в Юзівці. Він дає підстави вважати саме 1908-й роком народження футболу в Донецьку й Донецькому краю.

Р. Гришаєв, донецький історик футболу, в своїй роботі вказує, що вже на наступний, 1909 рік, Дж. Уатсон зробив спробу узаконити спортивну діяльність новоросійського акціонерного товариства, але в останню мить сімейні обставини примусили його відбути на батьківщину, залишивши проект незавершеним.

Через два роки до цього питання повернулася група службовців новоросійського товариства. Засновниками спортивного товариства стали потомствений дворянин, російський підданий Олександр Крафт, і два британських підданих Йосип Джемс і Девід Гарботль.

30 вересня (за старим стилем) Єкатеринославський віцегубернатор Татищев підписав Статут товариства, що отримало назву "Юзовское спортивное общество" (ЮСО). Головою комітету, який об'єднав 52 члени, було вибрано начальника вальцерокатного цеху металургійного заводу Джона Генрі Інзлі, секретарем — Олександра Крафта, скарбником — начальника залізнопрокатного цеху Фредеріка Локслі. Членами комітету стали П.Ревільон, А.Гіллеспі, З.Маркшталлер, Д.Джеймс.

Заново створене товариство почало свою роботу 3 жовтня.

Уже згаданий донецький журналіст Р. Мармазов висловив сумнів щодо дати, вказаної на фото, долучивши її до 1910-1911 року. Посмію заперечити. На знімку позначено всіх шістнадцять гравців, тобто фото підписувала людина, що знає гравців в обличчя, і сумніватися в тому, що вона помилялася з датою, не доводиться.

Ця фотографія засвідчує й наявність уже 1908 року команди гравців із місцевих жителів.

Цікаво, що і в команді, попередниці майбутнього ЮСО, були представники корінного населення — Волошкин, Буткевич, Гриценко, Мармазов, Масленников.

1912 року ЮСО робить черговий крок — стає кандидатом в члени Всеросійського футбольного союзу. В цілому сезон 1912 року склався для команди вдало. Отримавши перемоги над командами Дружківки (6:0;4:3); Краматорська (5:1;2:0), Костянтинівки (4:1;2:0), юзівські футболісти стали володарями Кубка. Про те, що це був за кубок, ми поговоримо нижче. Поки відзначимо те, що, видно, саме ці події підвели учасників розіграшу до організаційного об'єднання футбольних гуртків Донецького краю. 13 квітня 1913 року за ініціативою голови спортивного товариства (КСО) Краматорська Карла Вюрфеля в Костянтинівці відбулися засновницькі збори представників спортивного товариства Краматорська, Костянтинівського "Спорту", Дружківського гуртка любителів футбольної гри, Юзівського спортивного товариства і Макіївки. Чому саме ці команди? Бо вони представляли одну залізнодорожну гілку.

Засновники створили Донецьку футбольну лігу. Головою Ліги стали пан Дрейман — представник КЛІФ з Дружківки, секретарем — Ульріх із КСО Краматорськ. Всього комітет складався з 5 чоловік.

Краматорцям було доручене все діловодство щодо організації й проведення Кубка Донецької футбольної ліги.

Стартував турнір 11 травня (за новим стилем) в Юзівці, де господарі приймали Дружківку й виграли — 2:1. У підсумку всього розіграшу перше місце посіла Юзівка, друге — Дружківка, третє — Краматорськ, четверте — Костянтинівка.

На цьому події, що належать до розіграшу Кубка, не закінчилися. Організатори влаштували цікавий матч: переможці зустрілися з переможеними. Команда Юзівки на своєму полі протистояла збірній Дружківки, Краматорська й Костянтинівки. Результат матчу — 3:3. Після гри суперники сфотографувалися, і цей знімок, який друкується вперше, зберігся (див. друге фото внизу).

На ньому, як і на світлині 1908 року, є імена гравців ЮСО. Крім цього, фотографія має ще один напис: "1913 рік. Футбольний матч в Юзівці на честь завоювання Кубка протягом двох років". І ось тут варто повернутися до матчів Юзівки у 1912, результати яких наведено вище. Журнали того часу наводять результати зустрічей Краматорська з Дружківкою — 2:1, 2:0, 1:3, 1:3, Костянтинівкою — 3:0, Костянтинівки з Дружківкою — 2:1, 2:0. Цілком можливо, що й ці ігри були на Кубок (або частина з них). До речі, жодне зі спортивних видань 1913 року не дає порядкового номера розіграшу Кубка. У той же час підпис до фото вказує на це однозначно: на честь завоювання Кубка впродовж двох років.

Розібравшись зі своїми суперниками по Донецькій футбольній лізі, футболісти Юзівки здійснюють черговий крок — заявляються на участь у другому чемпіонаті Росії.

У першому матчі доля визначила в суперники Юзівці команду Ростова-на-Дону. Грали в Юзівці й зі своїм суддею — Р.Інзлі, перемогли з рахунком 5:1. У чвертьфіналі успіх був на боці суперників — харків'ян, які виграли з рахунком 4:0. Можливо, причиною таких разючих результатів стало те, що в першій грі у складі ЮСО грали 8 англійців, а ось в другому — шість (це при тому, що за умовами чемпіонату їх мало бути не більше трьох).

Реванш у харків'ян команда Юзівки взяла наступного року. 22 червня 1914-го до Юзівки приїхала збірна Харкова, складена з гравців провідних клубів міста — "Штандарту", " Фенікса", "Спортінг-клубу" й "Вікторії". Господарі перемогли з тим же рахунком — 4:0. Була в цій грі ще одна приємна новина: до гравців, які постійно грали в складі ЮСО — Гриценко, Мармазов, Масленников, Афонський — додалися Голощенко, Попов, Сафронов, Нестеров.

Черговий розіграш Кубка Донецької ліги було заплановано провести з 20 квітня по 14 вересня 1914 року. Спочатку передбачалося, що в ряди тих, що змагаються, вілл'ються ще 4 колективи — два з Маріуполя ("Нікополь" і "Російський Провіданс"), по одному з Бахмута та Єнакієвого. На жаль, складно сказати, що перешкодило їм стартувати, але до когорти учасників додалася тільки команда "Софіївка", яка представляла Товариство спортивних ігор при Софіївській копальні. Всупереч очікуванням фаворит змагань — Юзівка — упустила лідерство, зазнавши в перших п'яти турах двох поразок. Перше-друге місця поділили Дружківка й Костянтинівка, які взяли по 8 очок. Четверту позицію з чотирма очками посіли краматорці, а замикала турнірну таблицю, програвши всі матчі, команда "Софіївка". Остання гра весняної частини ліги відбулася 29 червня.

1914-й — рік Першої світової війни — перервав проведення турніру. В усякому разі, його слідів надалі знайти не вдалося. Можливо, причиною став і від'їзд з Юзівки, та й з інших місць іноземних фахівців. У поштовій листівці гравця ЮСО Петра Гриценка, відправленій в 1913 році, він писав: "Гарботль виїхав у відпустку, Маркшталлер теж. Мабуть, опора Юзівки виїжджає назовсім. Здається, до Англії".

1914-го з Юзівки в британську армію вступили футболісти ЮСО Джеймс Дорре, Джон Вискін, Девід Джеймс (у 1916 році загинув у Франції).

Війна вбивала футболістів, але не вбила футбол. У серпні 1914 року в Слов'янську відбувся матч команд "Демон" і "Стелла", котрий зібрав багато публіки й закінчився перемогою "Стелли". Гол, забитий Григоровим, виявився єдиним.

Трохи пізніше в Маріуполі зіграли міська команда й команда порту (4:0), 21 вересня на заводському майданчику "Провіданса" команда "Нікополь" приймала Юзівку (ЮСО). Матч відбувся з доброрdйною метою — зібрати кошти на лікування поранених. Погода сприяла і футболістам, і глядачам, яких зібралося багато, а перемогу здобули господарі — 3:2.

Утім, поразка для Юзівки, найімовірніше, була винятком. Достовірно відомо, що в 1915 році вона стала чемпіоном Півдня Росії. Подробиць цього турніру не збереглося, але про цей факт своїх читачів повідомила газета "Придніпровський край" у липні 1916 року. Приводом для цієї публікації став приїзд до Єкатеринослава (нині — Дніпропетровськ) футболістів Юзівки й Маріуполя. Зустрічі, що відбулися в кінці липня, проводяться двома складами — збірними міст і збірними середніх навчальних закладів. Маріуполь і Єкатеринослав дитячими командами зіграли внічию (2:2), а сильнішими були господарі — 2:1. Юзівські команди спочатку поступилися в шкільній баталії (0:1), зате виграли в змаганні перших збірних (2:1).

Нотатки про дореволюційний футбол Донецького краю варто завершити змаганнями 1917 року, коли футболісти вирішили визначити, яка з команд Донбасу сильніша. Оскільки фаворитами краю були команди Юзівки й Краматорська, вони й стали учасниками вирішальних зустрічей. Влітку перший матч у Краматорську закінчився перемогою господарів поля. Гру-відповідь у Юзівці виграли теж господарі. Вирішено було влаштувати третю вирішальну зустріч. Унаслідок жеребкування цей матч відбувся в Краматорську в перших числах жовтня. У середині другого тайму лівий інсайд Здечек Казимирський забив єдиний гол, який приніс перемогу Краматорську.

Олексій БАБЕШКО.

1913 рік. Футбольний матч в Юзівці на честь завоювання Кубка упродовж двох років. Склад: Девід Джеймс, Равильон, Мармазов, Доррі, Масленников, Афонський, Лінтері, Атвуд, Локслі, Карткрайт, Маркшталлер. В смугастих футболках збірники Дружківки, Краматорська, Костянтинівки.

З перших уст **Ігор ЯВОРСЬКИЙ:**

МИ ЗМІНИЛИ ТАКТИЧНУ СХЕМУ

Головний тренер "Львова" Ігор Яворський після перемоги в матчі останнього туру над "Кримтеплицею" зізнався львівський прес-службі, що його команда віднедавна грає за новою тактичною схемою. Також пан Ігор поділився враженнями від гри своїх підопічних із молодіжнянцями.

— Ми знали, що "Кримтеплиця" — хороша команда. Недарма вона перебуває у верхній частині турнірної таблиці. Ми пропустили прикрий необов'язковий м'яч, що, безперечно, вплинуло на початок зустрічі. Після цього футболісти хвилювалися, потрібен був час, щоб вони прийшли до тями й узяли під контроль ситуацію на полі. Але мене найбільше тішить те, що команда функціонально додає щоматчу. І сьогодні вийшло так, що в другому таймі ми мали повну перевагу. Саме в функціональному плані наша команда мала гідний вигляд. Причому й ті футболісти, які виходили на заміни, намагалися підсилити гру, були непогані комбінації, чудові голи. Відрадно й те, що починаємо впевнено забивати: не тільки вдома, а й на виїзді. Ми створюємо багато моментів і, що найголовніше, намагаємося їх реалізовувати. Моментами вже виходить. Це великий плюс для нас.

— На початку другого тайму ви випустили замість Леонідова Лупашка на позицію центрального захисника, яка не характерна для цього футболіста. Як наважилися на такий експеримент?

— Річ у тому, що в нас іншого виходу й не було, адже Леонідов травмувався і попросив заміну. Довелося випустити Лупашка. Оскільки у нас в лазареті перебуває центральний захисник Гальчук, то вирішили ризикнути. Я радий, що Влад упорався із завданням, діяв на цій позиції добре, надійно, практично без помилок. Словом, нормально зіграв.

— Коли зможемо вже побачити на полі Гальчука? Наскільки серйозна його травма?

— Зараз важко сказати щось із цього приводу. Я особисто перевідував його в лікарні. Він ще перебуває на стаціонарному лікуванні. Як запевнили лікарі, можливо, через три-чотири дні Любомир розпочне тренуватися. Йому знадобиться час для належної підготовки до поєдинків.

— Як прокоментуєте дії Кабанова, який вийшов на заміну, і його просто-таки бездарний удар наприкінці матчу?

— Як нападник він нібито робив усе правильно, хотів перекинути м'яч через воротаря, але не розрахував сили й траєкторії польоту. Звичайно, форвард із досвідом зобов'язаний такі моменти реалізовувати. У кожному матчі Тарас має нагоди відзначитися, але, на жаль, хлопець їх втрачає. Але на це, мабуть, є й об'єктивні причини. Коли Кабанов прийшов до нас, то перед цим практично три місяці нічого не робив. І тільки тепер починає поступово входити в своє русло. Тому його функціональна підготовка не є на належному рівні, залишає бажати набагато кращого. Так вийшло, що команда готувалася за своєю програмою, а він три місяці не мав такої підготовки. Будь-якому футболісту за такої ситуації потрібен час, щоб знайти свою гру. Та й влитися в колектив – справа не з простих.

— У третьому матчі поспіль забивають Мандзюк і Григорій Баранець...

— Якщо ви помітили, ми дещо змінили останнім часом схему гри. Почали грати у п'ять півзахисників і з одним нападником. Чому? Футболісти, які виходять на поле в середній лінії, діють досить пристойно, тому ми й насичуємо цю ланку. У нас дуже хороший потенціал півзахисників, ось вони й забивають.

ФК Львів

БАРАНЦІ НАСТУПАЮТЬ І ЗАБИВАЮТЬ

У непростому матчі з "Кримтеплицею" в складі львів'ян відзначились одразу обидва брати Баранці. Борис розпочав добру справу, зрівнявши рахунок , а Григорій поставив переможну крапку в зустрічі (причому це третій поспіль матч, у якому гравець не йде з поля без забитого м'яча).

Такий сімейний успіх прес-служба клубу не могла залишити без уваги, тому й поспілкувалася з хлопцями, зокрема з Борисом.

— Борисе, вітаємо тебе з першим довгоочікуваним голом у сезоні. Згадай цей епізод, коли вдалося відзначитися у воротах суперника.

Борис БАРАНЕЦЬ:

— Спасибі. Пішла атака з правого флангу, здається, Гриша віддав передачу вздовж воріт, м'яч потрапив до мене, і я вдарив у дальній кут. Добре, що в цьому випадку вдалося забити гол, адже ми поступалися в рахунку.

— Загалом, матч видався непростим?

— Набагато важче грати з командами, які стоять по 11 осіб в обороні й навіть не думають про атаку. А тут, чесно кажучи, вийшло легше. Адже простіше й цікавіше протистояти супернику, який і сам грає, й іншому дає змогу. От і тепер "Кримтеплиця" постала як команда, орієнтована на створення, а не на руйнування. Проте ми їх у цьому компоненті переважали. Тому не скажу, що нині був один із найскладніших матчів.

— Наскільки важливою в психологічному плані є вольова перемога, коли команда програє, а потім збирається з силами й перемагає?

— Усі перемоги важливі. Кожне турнірне очко потрібно заробляти важкою працею — чи то на виїзді, чи то вдома. Тому я вважаю, що кожна перемога особлива.

Григорій БАРАНЕЦЬ:

— Мені дуже приємно, що сьогодні знову допоміг команді, що партнери віддають результативні паси. Усіх наших прихильників вітаю з перемогою, адже вона була надзвичайно потрібною. Такі команди, як "Кримтеплиця", які теж серед лідерів і є нашими безпосередніми конкурентами, вдома обов'язково потрібно перемагати.

— Швидко пропущений гол якось вплинув на команду? Складалося враження, що ви не могли зібратися впродовж певного часу...

— Не знаю, в чому причина, але вже другий матч поспіль у Добромилі на початку матчу ми не те, що не налаштовуємося, але дуже мляво діємо і, до того ж, першими пропускаємо. Дякувати Богу, що відігралися ще в першому таймі, а після перерви дотисли суперника й перемогли.

— Як команда готується до принципового двобою в Луцьку?

— У піднесеному настрої. У нас в активі вже три перемоги поспіль, отож хочемо не розчарувати своїх уболівальників і зіграти вдало цей дуже важливий для нас матч.

ФК Харків **Віталій ТАРНОВСЬКИЙ:**

МУСИМО ВИГРАТИ РАЗ — І ВСЕ ПІДЕ, ЯК ТРЕБА

ФК "Харків" починав нинішній сезон дуже молодим складом, що не найліпшим чином позначилося на показниках команди. Один із рецептів виправлення ситуації тренерський штаб побачив у запрошенні кількох досвідчених виконавців. Першим із них був Віталій Тарновський. Хоча хлопцеві за день до матчу наступного туру зі "Сталлю" виповниться всього 21 рік, але за кількістю зіграних у першій лізі матчів він у харківському колективі поступається лише Володимирові Кравченку. Отож, трішки про себе та про перспективи нової команди Віталій розповів прес-службі клубу.

— Віталію, як складалося твоє футбольне життя до "Харкова"?

— Народився у Львові. Із третього класу почав займатися футболом у ДЮСШ "Карпати". Через кілька років вже перейшов до спецкласу. Коли закінчив школу, відразу знайти професійну команду не вдалося. Тому півроку грав на першість області, після чого отримав запрошення до "Ігросервісу". За сімферопольську команду відіграв півтора року. Потім там відбулася зміна тренера, а це часто позначається на футболістах: мені довелося залишити команду. Знову повернувся на аматорський рівень, але незабаром уклав контракт із білоцерківським "Россю", після чого півроку провів в оренді в тернопільській "Ниві", разом із якою здобув путівку до першої ліги. І ось влітку я потрапив до "Харкова".

— Ти пограв в обласних змаганнях, у першій та другій лігах. Наскільки їх рівні відрізняються?

— Звичайно, складно було перебудуватися, перейшовши в 17-річному віці відразу до першої ліги. Але саме в ігровому плані адаптуватися до нового рівня досить швидко — знадобилося не більше двох-трьох тижнів. Звик до нових навантажень, тренувань. Хвилювання було, але хлопці допомогли. Все стало на свої місця саме після перших матчів, проведених за "Ігросервіс". Друга ліга після першої нічого нового не відкрила, але й там є своя специфіка — багато боротьби, багато команд грають безвольний футбол, вони просто мчать уперед. Вважаю, що запорукою успіху є передсезонні збори. Не раз у цьому переконувався: як попрацюєш на зборах, так потім і граєш.

— Із тернопільською "Нивою" ти став переможцем у другій лізі. Не було бажання залишитися в Тернополі?

— Бажання-то було, але я там виступав на правах оренди, за її продовження потрібно платити гроші. Фінанси тернопільської команди не давали змоги цього зробити. Так, там із грошима скрутно, але підібрався хороший колектив, який не хотів, незважаючи ні на що, відмовлятися від бажання завоювати путівку до першої ліги.

— Перейшовши до "Харкова", ти впевнено завоював місце в основному складі. Наскільки освоївся?

— Звик дуже швидко. З'явилися нові друзі, які зробили процес адаптації безболісним. Та й раніше доводилося переїжджати. Так, непросто довелося в Криму, тому що команда там була вікова. Якщо в ігровому плані проблем не виникало, то ось на побутовому — траплялися. Довелося звикати до нового місця, напевно, з півроку. Проблем же з менталітетом у різних регіонах України або, тим паче, з мовою не було.

— Ти прийшов до команди опорним півзахисником, але нині у більшості випадків займаєш позицію центрального захисника...

— Ну, позиції опорного півоборонця й центрального захисника не так вже й відрізняються. Раніше доводилося грати або правого захисника, або опорного. Але коли я ще був тут на перегляді, Михайло Стельмах сказав мені, що є проблеми в центрі захисту, і він розраховує на мене саме на цій позиції.

— Якщо брати до уваги турнірні показники харківської команди, може скластися враження, що її рівень не дотягує до першої ліги. Що думаєш із цього приводу?

— Команді до снаги грати в першій лізі. Треба з чогось почати, виграти хоча б один матч, а далі буде простіше. Багато залежить від психології. Просто ми раз по раз програємо, це десь у підсвідомості відкладається й позначається на подальших іграх. Виграємо бодай один матч — далі все буде нормально.

— І наостанок: найближчий поєдинок "Харків" проведе зі "Сталлю". Знаєш щось про цього суперника?

— Про команду особисто мені практично нічого не відомо. За неї говорить останній результат: алчевці обіграли в гостях "Севастополь". Отже, "Сталь" не відбуватиме номер. Але жоден суперник нас не лякає. Настрій перед матчем відмінний. Напевно, треба вже не тільки налаштовуватися на перемогу, але й переходити від слів до справи.

ФК Дністер **Андрій ПАРХОМЕНКО:**

РЕЗУЛЬТАТОМ ЗАДОВОЛЕНИЙ, ГРОЮ — НЕ ЗОВСІМ

Перемога "Дністра" над київськими колегами з "Динамо-2" потішила (навіть, можливо, стала приємним сюрпризом) для овідіопольських шанувальників футболу. По закінченні матчу, який проходив у рамках 14-го туру чемпіонату першої ліги, головний тренер "дністрян" Андрій Пархоменко поділився враженнями від виступу своєї команди.

— Незважаючи на перемогу, я не тішуся, оскільки змістом гри окремих футболістів дуже незадоволений. Водночас перед цією зустріччю в нас "випали" відразу два ключові виконавці — Хромих і Пархоменко. Це наразі для колективу дуже велика проблема. Ми сьогодні зіграли настільки, наскільки нам дозволив суперник, який також мав нагоди, щонайменше, кілька разів нас засмутити. Досягти результату допомогли два м'ячі, забиті в першому таймі. Отже, я залишився задоволений тільки результатом.

— Незважаючи на кадрові проблеми і переможний результат зустрічі, настанову на матч ваші підопічні виконали?

— Загалом, так. Нашим основним завданням сьогодні було взяти в суперника три очки. Зважаючи на нинішнє турнірне становище, "Дністру" дуже важко одночасно демонструвати видовищний футбол і добиватися результату. Кожна помилка для нас може принести серйозні неприємності. Відчувається, що в гравців, переважно молодих, є побоювання втратити м'яч, тому поки не вдається грати у властивий нам футбол.

— Чи можна вважати сьогоднішню перемогу якимось трампліном на шляху до стабілізації результатів команди у кращий бік?

— Мені б дуже цього хотілося. Поряд з яскравою перемогою над "Севастополем", непоганим змістом гри з "Десною" і білоцерківським "Арсеналом" у другому таймі, ми провели погані матчі в Тернополі й Бурштині (там мої хлопці були сильнішими, але їм не вистачило звичайнісінької мотивації). Я їм так і сказав...

Юрій УСАТЮК.

ПФК Олександрія

Микола ЛАВРЕНКО:

ОЛЕКСАНДРІЯ — МОЯ ДОЛЯ, МОЯ ЛЮБОВ

Президент ПФК "Олександрія" — про відкриття Будинку футболу в невеликому містечку на Кіровоградщині.

— Зведення Будинку футболу в Олександрії є ще одним кроком до зміцнення інфраструктури місцевого клубу, і, на моє глибоке переконання, стане його візитівкою, а, отже, й візитною карткою міста. Я впевнений, що олександрійці й наші гості позитивно оцінять всю унікальність цієї споруди. Дуже приємно, що, незважаючи на всі кризові явища, ми за рекордно короткий термін змогли реалізувати цей проект. Він відповідає всім вимогам інституцій футболу, тому ми зможемо на рівні європейських стандартів проводити в нашому місті міжнародні змагання.

Будинок футболу — універсальна споруда. Вона слугуватиме як адміністративним центром клубу, так і місцем, де буде комфортно футболістам, тренерам, футбольним функціонерам, уболівальникам й усім мешканцям міста та його гостям. Умовно кажучи, це "ворота" футбольної Олександрії, її гордість та краса.

Ми використали найсучасніші технології в архітектурі, дизайні, будівельних матеріалах, які привозились з усієї України. Але на цьому вдосконалення, оздоблення як самого приміщення, так і його території не завершується. Робота в естетичному, організаційному, дизайнерському напрямках вестиметься й далі для того, щоб довести всю інфраструктуру клубу до рівня європейського. Ми хочемо зробити справді культурно-спортивний комплекс, яким зможе пишатися кожен олександрієць. Адже все, що ми створюємо, будуємо, примножуємо й розвиваємо — для людей різних вікових категорій, яким не байдужа доля рідного міста!

Фінансування проекту відбувалося за рахунок акціонерів, кредитного ресурсу, спонсорської допомоги. Унікальність споруди полягає ще й у тому, що вона працюватиме в автономному режимі. І ми в такий спосіб будемо застраховані від усіх зовнішніх негативних факторів, які, на жаль, ще мають місце в нашому житті.

Хочу сказати, що двері цього будинку будуть завжди відчинені для всіх, кому небайдужа тема спорту, тема футболу. Тому що кожен, хто захоче відвідати Будинок футболу, зможе гарно відпочити, отримати оперативну інформацію з усіх футбольних питань, подивитись на відео-моніторах найкращі фрагменти футбольних зустрічей як нашої команди, так і найсильніших команд України, Європи, світу.

На першому поверсі ми плануємо створити виставковий центр, присвячений історії олександрійського футболу, який поступово переросте в музей. У приміщенні конференц-залу можуть проводитись найрізноманітніші презентації, майстер-класи, семінари, прес-конференції, переговори, культурно-мистецькі, тематичні та розважальні заходи.

Я вірю в те, що олександрійці незабаром стануть свідками проведення міжнародних змагань. Ми запросили на церемонію відкриття представників Федерації футболу України, Професіональної футбольної ліги, щоб переконати їх у тому, що наше місто заслуговує на проведення змагань на міжнародному рівні. Це престижно як для міста, так і для регіону в цілому.

Нива

Павло МАЛИЙ:

ПРИКРО, ЩО РОЗГУБИЛИ КІЛЬКА "СВОЇХ" ОЧОК...

Перейшовши минулого сезону до тернопільської "Ниви", 20-річний вихованець львівського футболу Павло Малий настільки вдало вписався в гру команди, що місцеві вболівальники зробили його своїм кумиром. І не дивно, адже цей талановитий футболіст своїми діями зробив неабиякий внесок у вихід тернопільського клубу до першої ліги, де Павло продовжує збирати схвальні відгуки.

— Павле, які твої антропологічні дані?

— На мою думку, нормальні. Зріст — 173 см, вага — 65 кг. А до чого це запитання?

— При таких не надто богатирських даних ти часто виграєш повітряні бої та спринтерські дистанції в потужніше захисників. Звідкіля такі навички?

— Так уже повелося з дитинства. Я завжди високо стрибав і швидко бігав. Одним словом, за спортивними мірками, був моторний. Тепер ці навики допомагають на футбольному полі. До речі, в нинішній "Барселоні" на вістрі атаки також далеко не всі велетні.

— Фізично важко?

— Ні. Про себе такого сказати не можу.

— Але кілька турів ти вже пропустив...

— Бо на футболі, як на війні — є переможці, є й поранені. Ось в останні матчі через травму й пропускав. Сподіваюся, що все гірше позаду, й невдовзі допомагатиму змагатись партнерам за перемоги нашої "Ниви".

— Відчувається, що ти любиш свій клуб...

— Бо в цьому колективі я зумів себе реалізувати. А до зваги до себе я вдячний усім тернопільчанам, тренерам і керівникам клубу.

— До речі, як тобі дався перехід зі Львова до Тернополя?

— Можна сказати, безболісно. Було бажання закріпитися в "Карпатах", але доля вчинила інакше. У новій команді в мене з адаптацією не виникало найменших клопотів. Тут велика група гравців зі Львова. До того ж, наша команда молода й амбіційна.

— У спарингу "Карпати" — "Нива" твій м'яч ледь не став легендою...

— Удар справді був із таких, яких не беруть воротарі. У цьому навіть пересвідчився такий голкіпер, як Андрій Тлумак. Усе вийшло, немов на замовлення. Однак "Нива" поступилася, але, на мою думку, продемонструвала хороший футбол.

— Після останньої вікторії над ФК "Харків" справи в команди пішли на краще?

— Ми також маємо такі сподівання. Бачите, що спроможні робити перемоги команди з людською психологією. Та й влада, здається, на боці клубу. У такий непростий час це великий позитив.

— Стало дихатися спокійніше?

— Ні, розслаблятися не варто. До фінішу ще далеко, й всяке може трапитись. Нинішня першість непередбачувана, та й суперники не дрімають.

— Дивлячись турнірну таблицю, частіше зупиняєш погляд на верхніх рядках чи нижніх?

— Намагаюся бути в курсі всіх справ. Щодо місця, яке посідає наша "Нива", вважаю це тимчасовим непорозумінням. Хоча минулорічний злет у другій лізі нам дався легко. Але в першому дивізіоні суперники значно серйозніші. Ми продовжуємо перебувати в пошуках кращого. Суперечка за місця в турнірній таблиці обіцяє бути гарячою... Але вже прикро, що розгубили кілька "своїх" очок...

— А морально?

— Я не ставив би питання так. Звичайно, ми болісно переживали дошкульні поразки. Особливо прикра — перша від ФК "Львів". Це був стартовий матч перед своїм вболівальником, тому нам дуже хотілося перемогою над екс-вищолігівцем довести, що варті кращого. Не вдалося, але висновки зробили...

— Яка твоя роль у команді?

— Наразі — скромна. Намагаюся виступати так, щоб вигравала команда, кольори, якої захищаю.

— Ти часто починаєш голеві атаки своєї команди. Активно йдеш уперед...

— Я звик так виступати, незалежно від того, проти кого доводиться діяти. Коли бачу, що партнер у кращій ситуації, поділюся м'ячем. Можу й сам із-за меж карного завдати прицільного удару по воротах. Та й на другому поверсі не часто втрачаю контакт із м'ячем. До того ж, не забуваймо, що результативні комбінації й перемоги — праця всієї команди.

— Наскільки розділяєш точку зору, що нині гру "Ниви" визначає зв'язка Малий — Семенина?

— Перш за все, це думка, мабуть, уболівальників, яким сподобалась наша гра. Я не маю нічого проти. Головне, щоб у виграші була команда.

— На полі часто дієш на межі офсайду...

— Такі вимоги до гравців лінії нападу. Часу в сучасному футболі на роздуми немає. Необхідно всі прийоми й удари по воротах виконувати миттєво. Прикро, що арбітри не завжди спроможні визначити цю межу.

— На стадіоні в Тернополі повністю освоївся?

— Так. Місто, звичайно, має свою особливу атмосферу. Глядачі на трибунах майже зовсім поруч із полем. Через це їхня підтримка відчувається неймовірно, що значно додає футболістам емоційного заряду.

— Кажуть, у Тернополі поле важкувате?

— Не знаю, хто таке каже. Наразі газон у доброму стані, скаржитися гріх.

— Вітчизняні ЗМІ часто "нагороджують" "Ниву" невтішним словом аутсайдер. Не зачіпає за живе?

— Мені це неприємно. Дуже хочеться залишитись у першій лізі. На мою думку, команда в кожній зустрічі демонструє хороший футбол. Я впевнений, що все буде гаразд.

— Коли можна реально поговорити про повернення "Ниви" до вітчизняної еліти?

— Нам би спершу освоїтись тут, а тоді вже будемо думати про завтрашній день.

— На твою гру вже звертають увагу представники заможніших клубів. Чи бачиш себе в футболці іншого клубу?

— Цікаво, хто це звертає на мене увагу? Але найближчі півроку мої думки й робота тісно пов'язані з тернопільським клубом, де захищаю жовто-зелені кольори місцевої "Ниви".

Олександр ПАУК.

Наша довідка

Павло МАЛИЙ. Народився 10 січня 1988 року в місті Трускавець. Зріст — 173 кг. Вага — 65 кг. Вихованець львівського футболу. Школа "Карпат". Перші тренери Іван Павлик і Василь Леськів. Нападник. У команді "Нива" (Тернопіль) із 2008 року. Зіграв 33 матчі, забив 17 м'ячів.

СКАНВОРД № 290. «АСТОН-ВІЛЛА»-2009

Форвард "Трабзонспора" і зб.Гвінеї | Фото 1 | Фото 2 | Фото 3 | Клуб першої ліги | Клуб із Белхатува | ... Демель | ... Кан'єнда | Фото 4 | Фото 5 | Футб. гімн | ... Ялінс | Розгром | Нападник зб.Голландії, ЧЄ-1988 | Рос. телеканал | "Хартс оф ..." | Центрбек "Тоттенхема" | Партнер Лавецці і Гамшика | ... Янг | Грем Ле ... | Екс-хавбек зб.Франції | Фото 6 | ... Таллек | ... Ель-Каддурі | Форвард зб.СНГ на ЧЄ-1992 | Взяття воріт | Фото 7 | Передача | Автор гола у фіналі ЧС-1930 | Півборонець "Нансі" | ... Майєр (суддя) | Фото 8 | Тренер ЦСКА М | Фото 9 | Нападник зб.Австралії | Каркас | Фото 10 | Конкурент "Янг Бойза" | Фото 11 | Тренер зб. Молдови | Фото 12 | Стрімкий наступ | Ірланд. клуб

Фото 1

Фото 2

Фото 3

Фото 4

Фото 5

Фото 6

Фото 7

Фото 8

Фото 9

Фото 10

Фото 11

Фото 12

Віктор ПРИГОРНИЦЬКИЙ.

Національні чемпіонати

Аргентина

8 ТУР

Тігре — Хуракан — 2:2
Банфілд — Атлетико — 1:1
Годой Круз — Ньюелз Олд Бойз — 1:1
Колон — Арсенал — 4:1
Велес Сарсфілд — Аргентинос — 1:0
Расинг — Бока Хуніорс — 1:2
Хакаріта — Сан-Лоренцо — 0:2
Росаріо — Гімназія Л-П — 1:1
Естудіантес — Ланус — 1:1
Рівер Плейт — Індепендьєнте — 1:3

СТАНОВИЩЕ КОМАНД

	І	В	Н	П	М	О
1. Естудіантес	8	5	2	1	16-7	17
2. Велес Сарсфілд	8	5	2	1	12-6	17
3. Індепендьєнте	8	5	1	2	16-10	16
4. Сан-Лоренцо	8	4	4	0	13-7	16
5. Банфілд	8	4	4	0	9-4	16
6. Колон	8	4	3	1	14-5	15
7. Аргентинос	8	4	3	1	11-7	15
8. Ньюелз Олд Бойз	8	4	2	2	10-5	14
9. Росаріо	8	4	2	2	7-5	14
10. Бока Хуніорс	8	3	2	3	13-14	11
11. Арсенал	8	3	1	4	6-11	10
12. Годой Круз	8	2	3	3	10-12	9
13. Гімназія Л-П	8	2	3	3	8-10	9
13. Ланус	8	2	3	3	8-10	9
15. Атлетико	8	2	2	4	11-15	8
16. Рівер Плейт	8	1	2	5	9-15	5
17. Хуракан	8	1	2	5	8-15	5
18. Расинг	8	0	4	4	5-10	4
19. Тігре	8	1	1	6	10-19	4
20. Хакаріта	8	1	0	7	6-15	3

Бразилія

28 ТУР

Баруері — Санто-Андре — 0:0
Спорт — Сантос — 0:1
Атлетико-ПР — Греміо — 0:0
Сан-Паулу — Куритиба — 2:2
Флуміненсе — Корінтіанс — 1:1
Інтернаціональ — Наутіко — 3:1
Віторія — Фламенго — 3:3
Ботафого — Атлетико-МГ — 3:1
Крузейро — Гойяс — 3:0
Палмейрас — Авай — 2:2

29 ТУР

Корінтіанс — Греміо — 2:1
Фламенго — Сан-Паулу — 2:1
Санто-Андре — Флуміненсе — 1:2
Куритиба — Баруері — 1:2
Інтернаціональ — Атлетико-ПР — 1:1
Атлетико-МГ — Крузейро — 0:1
Ботафого — Авай — 2:2
Гойяс — Спорт — 1:1
Наутіко — Палмейрас — 3:0
Сантос — Віторія — 0:0

СТАНОВИЩЕ КОМАНД

	І	В	Н	П	М	О
1. Палмейрас	29	15	9	5	46-31	54
2. Сан-Паулу	29	13	10	6	40-30	49
3. Інтернаціональ	29	14	6	9	51-36	48
4. Атлетико-МГ	29	13	8	8	46-40	47
5. Гойяс	29	13	7	9	50-47	46
6. Фламенго	29	12	9	8	45-40	45
7. Крузейро	29	12	6	11	40-42	42
8. Корінтіанс	29	11	9	9	39-41	42
9. Греміо	29	11	8	10	53-36	41
10. Віторія	29	11	8	10	44-43	41
11. Баруері	29	10	10	9	49-42	40
12. Авай	29	10	10	9	45-39	40
13. Сантос	29	10	10	9	43-44	40
14. Атлетико-ПР	29	10	6	13	30-40	36
15. Куритиба	29	9	7	13	39-43	34
16. Ботафого	29	6	14	9	43-48	32
17. Санто-Андре	29	7	8	14	29-41	29
18. Наутіко	29	7	8	14	35-51	29
19. Спорт	29	6	7	16	36-51	25
20. Флуміненсе	29	5	10	14	29-47	25

Португалія

Матч 6-го туру

Белененсеш — Національ — 0:1

СТАНОВИЩЕ КОМАНД

	І	В	Н	П	М	О
1. Брага	7	7	0	0	12-3	21
2. Бенфіка	7	6	1	0	24-4	19
3. Порту	7	5	1	1	15-4	16
4. Спортинг	7	3	2	2	8-6	11
5. Національ	7	3	2	2	7-8	11
6. Ріо Аве	7	2	4	1	7-5	10
7. Маритиму	7	2	2	3	9-9	8
8. Лейшоєш	7	2	2	3	7-13	8
9. Лейрія	7	1	4	2	10-8	7
10. Пакуш Феррейра	7	1	4	2	5-7	7
11. Наваль	7	2	1	4	6-12	7
12. Гімарайнш	7	1	3	3	6-8	6
13. Оланенсе	7	1	3	3	5-9	6
14. Белененсеш	7	1	3	3	4-9	6
15. Сетубал	7	1	1	5	2-16	4
16. Академіка	7	0	3	4	5-11	3

«Український футбол».
Свідоцтво про реєстрацію КВ № 10336
Виходить чотири рази на тиждень (вівторок, середа, четвер, п'ятниця).
Державне видавництво «Преса України». 03047, м. Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Отримувач коштів: Державне видавництво «Преса України». Розрахунковий рахунок № 26000101014669 КРД «Райффайзен» Банк «Аваль» МФО 322904, для «Українського футболу», код 05905668.

Адреса редакції: 03047, м. Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Телефони редакції: 454-83-03, 454-83-90
Факс: 235-31-52, 454-83-03
Відділ реклами та реалізації: 454-88-91
Електронна пошта — mu@pressa.kiev.ua
Сайт:www.ukrainian-football.com

Головний редактор
Т. М. ФЕДОРЕНКО
Черговий по номеру
О. П. ТРАВЯНКА
Видрукувано з готових редакційних фотоформ.
Зам. 3025151.
Індекс 60994.

